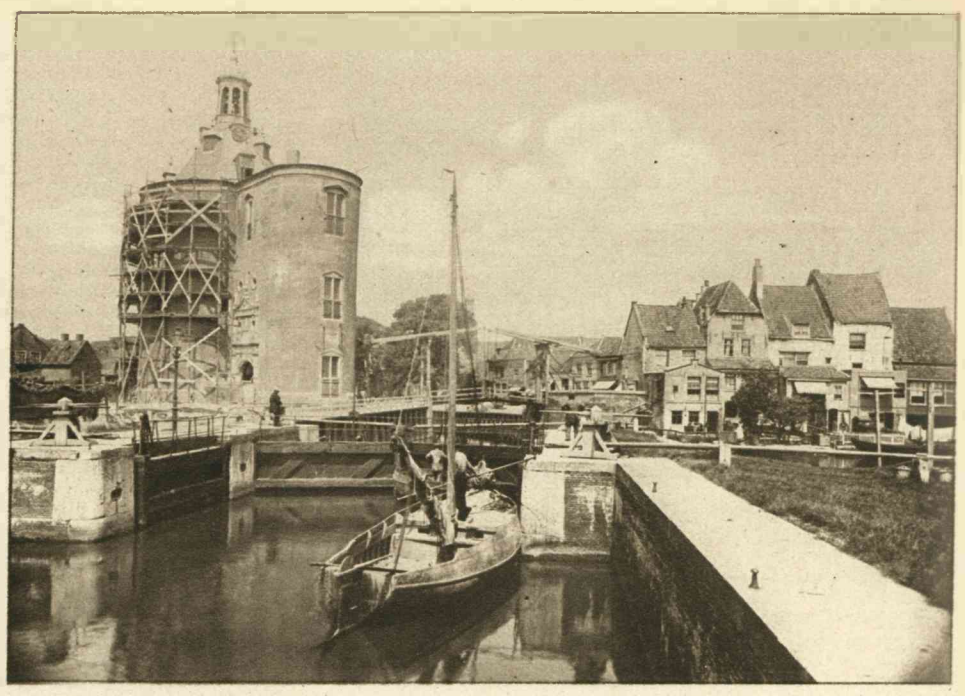

KERKBRAND TE DRIEL.
Waarschijnlijk door het zware onweder dat verleden week boven de Betuwe woedde, is er brand ontstaan in het oude kerkje te Driel, dat bijna geheel uitbrandde. Deze kerk was een der oudste uit de Betuwe en dateert uit het begin der XIVe eeuw.

OUD-STEDENSCHOON.
Gezicht vanaf de Zuiderzee-sluizen op den Dromedaris te Enkhuizen, waarvan de herstelling spoedig gereed zal zijn. De toren is een van de bezienswaardigheden van het typische stadje, dat in het reisseizoen door vele vreemdelingen wordt bezocht. In de sluis ziet men een terugkeerend ansjovisvaartuig.

'N BENAUWD HALF UURTJE

NAAR HET ENGELSCH DOOR RADCLIFFE MARTIN.

De kater stond op, gaapte, streek met een poot zijn knevel op, rekte zich uit en ..... maar we loopen de gebeurtenissen vooruit. Voordat ik den held dezer geschiedenis bij de lezers inleid, is het noodig dat ze kennis maken met de ondergeschikte personen van dit blij-eindend drama.

We laten dus den kater nog even sluimeren en begeven ons naar de Arbutus Road in Brixton.

De heer Stirk zat in een gemakkelijk hoekje van de huiskamer en las de krant. Hij las zachtjes voor zich, maar als hij een bericht zag van „een man in een vat kokende olie gevallen" of „een chauffeur overreden door zijn eigen auto", dan las hij dat luid voor aan mevrouw Stirk en liet hieraan dan onveranderd voorafgaan: „ik kan me niet begrijpen hoe de menschen zoo stom kunnen wezen om zoo iets te doen."

Mevrouw Stirk was als gewoonlijk druk bezig aan het breien of aan het haken of borduren van een tafelkleedje. Had de heer Stirk evenveel tafels bezeten als het Savoy-Hotel, dan zou er voor iedere tafel een tafelkleedje geweest zijn en er misschien nog eenige zijn overgebleven. Mevrouw maakte er altijd een voor mijnheers verjaardag, voor Kerstmisgeschenk of voor de jaarlijksche herdenking van hun trouwdag.

„George," zei mevrouw Stirk, „weet je, dat dokter Ponks met zijn vrouw vanavond komen om te kaarten?"

„Ja, lieve," zei mijnheer, die nog van niets anders gehoord had in die week en verrast was over de wijze waarop zijn vrouw op dit bezoek als op een bijzonderheid wist te zinspelen.

„Zeg, man, denk er om dat je niet die ouwe geschiedenis oprakelt van dien dokter en de begrafenisondernemer. Ik heb er zelf nooit de aardigheid van ingezien en het zou tegenover hem al van een totaal gebrek aan goeden smaak getuigen."

„Ja, lieve!"

„En dan moet je ook niet telkens fluiten als je op je kaarten kijkt. Denk er om, dokter Ponks is een intelligent en practisch man en zoo iets vulgairs moet hem onaangenaam zijn."

„Ja, lieve!" bromde mijnheer weer.

„En denk er toch vooral om, George, dat je niet over je rheumatiek spreekt voor hij je er naar vraagt. Hij mocht eens denken dat je een gratis advies van hem zoudt willen hebben." Mijnheer Stirk zuchtte zwaar en wachtte stilzwijgend op nog meer terechtwijzingen.

Daar klonk het getingel van de electrische bel.

De heer Stirk vouwde zijn krant op en lei ze op tafel.

„Neem op je krant," beval mevrouw, „en rook je sigaar en zet niet zoo'n gelegenheidsgezicht. Laat de menschen toch niet denken dat het iets bijzonders is, als we bezoek ontvangen."

Mijnheer nam zijn krant weer op, hield ze geheel opengevouwen voor zijn gezicht en deed zijn best zoo natuurlijk en onbevangen mogelijk te kijken.

De dienstbode opende de voordeur en een stem klonk door de gang: „Zijn mijnheer en mevrouw Stirk thuis?"

„O, daar heb je dat vervelende wezen, mevrouw Blenkhorn," siste mevrouw Stirk. „Ze komt zeker vragen of jij komt domineeren met haar man, die niet uit kan. Ik hoop maar dat Jane tact genoeg heeft om te zeggen dat we niet thuis zijn!"

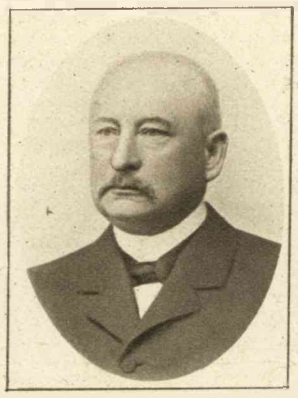
Maar onderwijl hoorde ze de tactlooze Jane zeggen: „Ja, mevrouw! Wilt u binnenkomen? Zal ik uw paraplu aannemen, mevrouw?"

„Onder de tafel, George," fluisterde mevrouw Stirk. „Als ik haar zeg dat we menschen wachten, dan raken we haar niet kwijt."

Gehoorzaam als een hond kruipt mijnheer onder de tafel, waar hij door het lange overhangende tafelkleed voor alle onbescheiden blikken verborgen is.

„Wel hoe maak je 't, lieve?" klinkt het poeslief van mevrouw Blenkhorns lippen, terwijl ze de kamer binnentreedt.

J. G. HEINEMAN. Dr. VAN OPPEN. A. STENGER.
De heer J. G. HEINEMAN, mede-directeur van het Nederlandsch Veem, die een dezer dagen te Amsterdam is overleden. — Dr. VAN OPPEN, oud-Rector van het Gymnasium te Maastricht, wien onlangs op de meest eervolle wijze als zoodanig ontslag werd verleend. Dr. van Oppen was een man van groote wetenschappelijke ontwikkeling en stond bekend als een uitstekend paedagoog. — De heer A. STENGER, agent der Rijksverzekeringbank, die een dezer dagen op 43-jarigen leeftijd te Amsterdam is overleden. De heer Stenger was een hoogstaand mensch en stond bekend als een uitstekend ambtenaar.

„Ach, dat is allerliefst van je," antwoordt schijnheilig mevrouw Stirk, terwijl ze opstaat, om haar buurvriendin te verwelkomen.

„O, ik ga niet zitten," zegt mevrouw Blenkhorn, terwijl ze te gelijkertijd in een gemakkelijken leunstoel neerzijgt. „Ik kom eens vragen of mijnheer Stirk wat wil komen domineeren met John."

„Och, wat spijt me dat!" komt honingzoet van de lippen der huisvrouw. „Mijn man is weer niets in orde. Hij ligt met vreeselijke hoofdpijn te bed."

„Je mag toch wel oppassen, lieve mevrouw, met die voortdurende hoofdpijnen," merkte mevrouw Blenkhorn op. „Ik wil je niet bang maken, maar altijd hoofdpijn is een bewijs dat er ergens in de hersenen geronnen bloed zit. Hij kan ieder oogenblik heengaan!"

Mijnheer Stirk onder de tafel merkte bij zich zelven op, dat het voornaamste op dit oogenblik was, niet of hij, maar of zij gauw heenging.

„Er is geen enkele reden om bezorgd te zijn," antwoordde mevrouw Stirk.

„Dat zei mijn arme schoonzuster ook, en waar is haar arme man nu? Hij ligt daar waar geen sterveling hem meer zien kan."

Mijnheer Stirk vroeg zichzelven af of die mijnheer in kwestie soms ook onder de tafel zat. — „En ben je nu zoo alleen, lieve?" ging mevrouw Blenkhorn voort. „Wel, ik zal een oogenblik blijven, om je wat op te monteren."

„Neen, ik mag je niet van je man afhouden," protesteerde mevrouw Stirk op beminnelijken toon. „Ik weet hoe hij zijn lieve verpleegster zal missen."

„U houdt me in 't geheel niet op," was het antwoord. „Ik vertelde John, dat ik even zou blijven praten. Men wil er wel eens even uit, als men den geheelen dag een zieke heeft nageloopen."

„'t Is heel erg vriendelijk van u," hernam mevrouw Stirk op zuurzoeten toon, „maar ik vrees dat ik u dan alleen moet laten. Ik moet noodzakelijk naar boven om koudwater-compressen op George's hoofd te leggen."

Daar klonk de bel weer.

„Dat zijn bepaald de dokter en zijn vrouw," dacht mevrouw Stirk. „Wat moet ik doen? Dat creatuur schijnt het er op gezet te hebben om me tot vertwijfeling te brengen".

Ze hoorde een luide stem in de gang.

„Zoo, Jane, waar is mijnheer? In de huiskamer, hè? Laat me in 't vervolg niet meer zoo lang wachten, hoor! Mijn tijd is kostbaar."

Het volgende oogenblik werd de kamerdeur opengesmeten: het was oom Sam, een oude en rijke vrijgezel, wiens wil wet was in het huis van de Stirks, alles natuurlijk ter wille van de erfenis, waarop zij hoopten.

„Hallo, Saar!" riep oom Sam, aldus aan mevrouw Blenkhorn het afschuwelijk feit ontdekkende, dat ze Sara gedoopt was en niet Sallie, zooals ze voorgaf.

„Wel, oom!" zei mevrouw Stirk, met die innemende maniertjes, die altijd tegenover rijke erfooms worden ten-

MAATSCHAPPIJ VAN NEDERLANDSCHE LETTERKUNDE.
Te Leiden heeft de Maatschappij van Nederl. Letterkunde op 9 Juni haar jaarvergadering gehouden. Wij geven hierboven een foto van de leden.